

ogsaa at forbyde Ægteskab mellem Fætter og Kusine, selvom der i de aller fleste Tilfælde vilde kunne gives Dispensation. Nødvendigheden af at skaffe denne vilde allerede være for stor en Byrde at paalægge Brudefolkene. Snarere kunne man udstrække det dispensable Forbud til Dobbeltfætter og Dobbeltkusine, men ej heller hertil findes der tilstrækkelig Grund.«

Ægteskabsloven indeholder ikke i dag regler om ægteskabsforbud, der alene hviler på arvebiologiske hensyn. Der gælder således ikke noget forbud mod, at personer med arvelige sygdomme indgår ægteskab. Ved lov nr. 209 af 5. april 1989 blev en regel om, at den, der er sindssyg eller åndssvag, skal have tilladelse til at indgå ægteskab, ophævet.

Det har i en række sagkyndige betænkninger om den nuværende ægteskabslov været lagt til grund, at arvebiologiske hensyn ikke er tilstrækkelige til at begrunde ægteskabsforbud, jf. navnlig betænkning 263/1960, side 16ff, betænkning 658/1972, side 19, samt betænkning 691/1973, side 13-14.

Jeg finder på den anførte baggrund, at der ikke er grundlag for at forbyde ægteskaber mellem fætre og kusiner.

Et sådant forbud måtte i givet fald være generelt og ville formentlig under alle omstændigheder skulle forsynes med en række undtagelser, f.eks. i tilfælde hvor parret allerede har eller venter børn.

Jeg kan oplyse, at regeringen den 28. februar 2002 har fremsat forslag til ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (L 152). Dette lovforslag indeholder bl.a. bestemmelser, som tilsigter at imødegå tilfælde, hvor unge – herunder fætre og kusiner – tvinges af deres familier til at indgå ægteskab med hinanden.

Jeg kan samtidig oplyse, at det er besluttet, at der i samarbejde mellem Integrationsministeriet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Justitsministeriet skal udarbejdes et oplysningsmateriale, der belyser de risici, der knytter sig til ægteskaber mellem fætre og kusiner. Det skal i den forbindelse overvejes, hvorledes sådanne oplysninger bedst kommunikeres til alle befolkningsgrupper.

Spm. nr. S 1168

Til udenrigsministeren (1/3 02) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til at påbegynde forhandlinger mellem Danmark, Ægypten og andre lande i Mellemøsten med henblik på, at der indgås bilaterale aftaler mellem landene om udveksling af børn?«

Begrundelse

I DR's dokumentarudsendelse »De bortførte børn«, vist onsdag den 20. februar 2002, fremgik det, at Danmark ikke har nogen udvekslingsaftaler med Ægypten og andre lande i Mellemøsten om udveksling af f.eks. bortførte børn. Det betyder, at danske myndigheder kun i meget sparsomt omfang har mulighed for at hjælpe en forælder i Danmark, der har fået sit barn bortført til Ægypten. I udsendelsen optrådte en mor, som ved egen drift og uden den mindst hjælp fra Udenrigsministeriet fik sit barn ud af Ægypten. Det fremgik endvidere af udsendelsen, at lande som Frankrig og Australien har udvekslingsaftaler med Ægypten, og via disse aftaler er det i flere tilfælde lykket at få udleveret bortførte børn. Det forekommer uforståeligt, når det i udsendelsen blev fremført, at argumentet for, at man ikke indgår disse aftaler, er, at det er meget ressourcekrævende. Det er muligt, at den tidligere regering og minister ikke har prioriteret dette området som noget særligt vigtigt, men det er spørgerens opfattelse, at den nye regering må tage fat i opgaven med at indgå bilaterale aftaler med landene i Mellemøsten, hvor de fleste bortførte børn er bortført til med henblik på, at der kan indgås udvekslingsaftaler. Spørgeren skal med spørgsmålet opfordre ministeren til at tage initiativ til at igangsætte forhandlinger mellem Danmark, Ægypten og andre lande i Mellemøsten med henblik på, at der indgås bilaterale aftaler mellem landene om udveksling af børn.

Svar (12/3 02)

Udenrigsministeren (Anders Fogh Rasmussen, fg.):

Jeg kan henvise til besvarelsen af 6. marts 2002 af spørgsmål 1126 af 26. februar 2002 fra medlem